

David Copperfield

Adaptare de Mary Sebag-Montefiore
Illustrații de Barry Ablett

Consilier științific Alison Kelly
Universitatea Roehampton

Cuprins

Capitolul 1	
M-am născut	3
Capitolul 2	
Schimbarea	11
Capitolul 3	
Am căzut în dizgrație	19
Capitolul 4	
Jungla școlii	25
Capitolul 5	
O aniversare... „memorabilă”	32
Capitolul 6	
Mătușa Betsey	40
Capitolul 7	
După 10 ani	50

Capitolul 1

M-am născut

Povestea mea începe dinainte să mă nasc. Era o după-amiază de martie însorită, răcoroasă, iar mama mea, Clara Copperfield, stătea lângă șemineu, roșie toată de la atâta plâns.

– Nu suport gândul că bietul meu copil nu va avea tată. Si poate că nici mamă. Cine știe dacă nu voi muri cumva la naștere? se confesa ea către Peggotty, menajera.

dându-i mamei o ceașcă de ceai fierbinte.

Nu vă temeți, doamnă Copperfield. O să am grija de dumneavoastră.

Mama se uita la ea zâmbind bland. Apoi a scos un țipăt și s-a ascuns după fotoliu.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Peggotty.

Mama abia era în stare să arate spre frereastră. O doamnă în vîrstă, înfricoșătoare își lipise nasul de geam.

– A! Cred că e Miss Betsey Trotwood, mătușa soțului meu. O recunosc din fotografii, a spus mama.

În clipa următoare, Miss Betsey a năvălit în cameră și a privit cu atenție în jur.

– Domnul David Copperfield, bănuiesc, a rostit ea într-un final, punând mâna pe hainele de doliu ale mamei.

– Da..., a răspuns mama cu teamă.

– Scoate-ți pălăria, copila mea, ca să te văd mai bine, a continuat doamna Trotwood.

Mama și-a scos ascultătoare pălăria, iar buclele i s-au revărsat pe umeri.

– Vai, vai, vai, ești doar un copil, și în curând o să ai și tu unul! a spus surprinsă doamna Trotwood.

Mama a dat din cap și a oftat, de parcă ea ar fi fost de vină pentru tinerețea ei.

– Nu plâng, draga mea. Ascultă-mă cu atenție. Vei naște o fată. Pune-i numele Betsey Trotwood, iar eu îi voi fi nașă și cea mai bună prietenă.

– Dar... dacă nu va fi...

– Nu mă contrazice. Am intuiție, și niciodată nu dau greș.

În acea noapte, înainte de miezul nopții, Peggotty striga alarmată după doctor.

– I-a venit sorocul! Naște Clara! Repede, grăbiți-vă!

Doamna Trotwood aștepta la capătul scărilor, plimbându-se agitată.

– Cum se simte? I-a întrebat pe doctor imediat ce un scâncet a umplut casa.

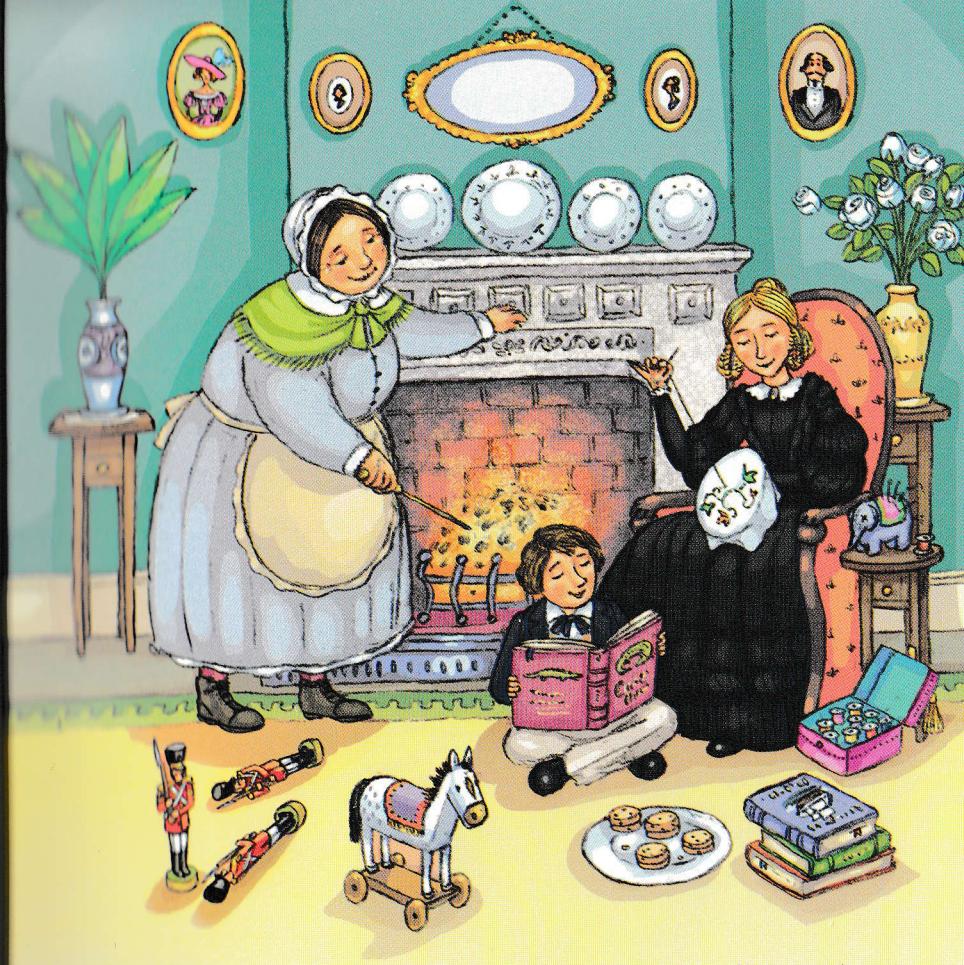
– Doamna Copperfield se simte bine, a răspuns doctorul.

– Nu, nu... vreau să spun... EA, copila! a urlat doamna Trotwood nerăbdătoare.

– Doamnă, este băiat, a spus doctorul.

Doamna Trotwood a ieșit brusc din casă și nu s-a mai întors niciodată.

Acel copil eram eu, David Copperfield. Am trăit (mama, Peggotty și cu mine) în căsuța noastră mică și primitoare, cu o grădină plină de flori și de fluturi în față. Tufele noastre aveau cele mai mari coacăze pe care le-am văzut vreodată. Merele noastre tari, rotunde și roșii semănau cu obrajii îmbujorați și zâmbitori ai lui Peggotty.

Iarna stăteam în salon, unde flăcările șemineului scoteau în evidență frumusețea mamei în timp ce eu citeam cărți cu voce tare. Cel mai mult îmi plăcea cartea cu crocodili, cea cu poze înfricoșătoare. Casa mea era, în schimb, complet în siguranță.